

V pondělí velikonoční roku 1945 šel jsem s bratrem Tondou pozdě spát. Bylo už po půlnoci. Jsa spoluúčastník podzemního partyzánského hnutí, opustil jsem práci ve zbrojovce a čekal jsem okamžik, kdy jsem měl dostat dávno slibovanou zbraň. Řekl jsem si, naco budu tak časné ráno vstávat, když do práce nepůjdu.

V úterý dne 3. dubna ráno nás probudily výstřely. Rychle jsme byli na nohou oba, zdělali zatemnění z oken a vidíme jak stráž - jedna se kloní svahem k jihu a druhá k severu a tak tvoří údolí táhnoucí se k východům - po obou stranách jsou plné Němců v plné polní výzbroji a psy měli sebou.

Zpočátku jsme nevěděli oč vlastně jde, zdali mají cvičení anebo jde zkáza na paseky a tak jsme s bratrem stáli dále od oken a pozorovali, co se to děje. Viděli jsme místního starostu s radním jak šli k Machálkovům. Krátce po deváté hodině ranní jeli od Machálků dva Němci s Machálkovými konmi zapřeženými do malého vozu s korbou. Ve spodku vozu vezli něco, so bylo plachtami dobře přikryté a měli na spěch. Pak jsme se dozvěděli, že to byli dva Němci zastřelení od partyzánů. Kolem desáté hodiny dopolední začal z Machálkového stavení vystupovat dým vysoko k obloze a tento okamžik vzbudil ve mně rozhodnutí, že déle nemohu na pasekách zůstat.

Rozhodl jsem se utéci a útěk se mi zdařil. V Leskovci jsem byl u bratra zavražděného Juříčka v čísle 82 až do třinácti hodin třiceti minut, stoje poblíž u okna ve světnici. Viděl jsem ty germánské kulturtrégy jak pochodovali z paseky v Průvodu. Vpředu šla jedna četa a za ní Vychopen Josef z čísla 52 s konským povozem. Vezl fůru vydrancovaného zboží a za fůrou táhl vůz s raněným Pavlem Muchou z čísla 97 a zase šla četa eses a mezi sebou vedli dva civily. Jeden byl svázaný a přes rameno měl přehozenou pušku. Toho jsem poznal. Byl to ošetřovatel Bláha. Druhého jsem nepoznal.

Za chvíli přijely autobusy s nápisy: Autobusová doprava Brno. A jelikož jsem nevěděl v jakém rozsahu budou Němci ničit, zdali budou páliť také v samém Leskovci, již jsem se nezdržoval a utekl jsem na Vizovsko a pobyl tam devět dní. Až se trochu uklidnilo, vrátil jsem se zpět, ale nebyl jsem jistý zdržovat se v Leskovci a tak jsem přespával jednou tam a podruhé jinde až do té doby kdy přijely první československé jednotky.

Juříček Josef

Leskovec číslo 102.

Juříček Josef